

ת"ד 1061/07/16 - מדינת ישראל נגד מחמד אבו נג'מה

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

26 מאי 2019

ת"ד 1061-07-16 מדינת ישראל נ' אבו נג'מה

לפני כבוד השופט ארנון איתן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מחמד אבו נג'מה

הנאשם

גזר דין

רקע והליכים קודמים:

1. הנאשם הורשע לאחר שחזר בו מכפירה, בכתב אישום מתוקן המייחס לו ביצוע של העבירות הבאות:
אי שמירת רווח בשיירה, עבירה בניגוד לסעיפים 50 א' לתקנות התעבורה תשכ"א 1961 (להלן: "**תקנות התעבורה**").
חבלה של ממש על פי סעיף 38 לפקודת התעבורה, עבירה לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה תשכ"א 1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**").
נהיגה בקלות ראש, לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה.
התנהגות הגורמת נזק, עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה.
אי הגשת עזרה לנפגע ואי הודעה מיד על תאונה, עבירה לפי תקנה 144 א(2) לתקנות התעבורה.
אי הודעה מיד על תאונה, עבירה לפי תקנה 144 א(4) לתקנות התעבורה.

2. על פי העובדות בהן הודה, נהג הנאשם ברכב ביום 21.7.15 בסמוך לשעה 20:00 בכביש 1 מכיוון כללי ירושלים לכיוון כללי תל אביב באיזור שיפוט ירושלים. במהלך נסיעתו, בהגיעו לקלימוטר 20, נהג הנאשם ברשלנות כשפגע עם חזית רכבו בחלקו האחורי של אופנוע שהיה נהוג בידי בקר אסף (להלן: "הנפגע"), אשר נסע לפני הנאשם ובכיוון נסיעתו. רשלנות הנאשם התבטאה בכך שלא שמר מרחק מספיק המאפשר לו לעצור את רכבו בכל עת מהרכב שלפניו, בכך שלא שם לב לכך שהרכב שלפניו בלם, התנגש עם חזית רכבו בחלקו האחורי של האופנוע המעורב שנסע לפניו, והטיח אותו במעקה ההפרדה משמאל. כתוצאה מהאמור לעיל גרם הנאשם לתאונת דרכים בה נחבל הנפגע באופן קשה

כמפורט להלן: פצע ריטוש שוק קדמית מרוסקת עם שבר פתוח, עצם חשופה, חתכים עמוקים באיזור הפופליטאלי ואמצע השוק מדור לטרלי ומדור אחורי, עם חשיפה של השריר. חסר תחושה מלא דיסטאלית מהברך ומטה, לא מניע אצבעות לא נימושו TPDP. שבר מרוסק בטיביה דיסטאלית, שברים מרוסקים בטיביה ופיבולה משמאל, לצרצרות ובוטות אויר ברקמות רכות תת עוריות, נראית הפסקה של זרימה בעורק פופליטאלי בגובה השוק עם תידושה דיסטאלית. ביום 22.7.15 נותח הנפגע עבר הטריית שבר פתוח G3C שוק שמאל, קיבוע עם מקבע חיצוני. עבר TP BYPASS-BK POP עם ספון מירך ימין. מידית בתום הניתוח נחסם השתל. בוצעה טרומבוקטומיה חיונית דרך HOOD ההשקה ב TP. ביום 24.8.15 עבר הטריה של פצע גדול בשוק שמאל כולל כחצי מגיד TA שהיה נקרוטי. לקיחת שתל עור עוזי חקי מירך מקורבת והתאמתו ל-2 פצעים בשוק ואחד באחורי הברך. במהלך אשפוזו עבר מספר ניתוחים. ביום 22.7.15 הטריה ראשונית וקיבוע באמצעות מקבע חיצוני. ביום 3.8.15 עבר הטריה של הפצעים וחבישה באמצעות VAC, ביום 11.8.15 עבר קיבוע השבר במסמר IMN והמשך טיפול באמצעות VAC. עקב ירידה בהומגלובין טופל במהלך אשפוזו במנות דם. באותן הנסיבות בהיותו נוהג רכב המעורב בתאונה בה נפגע אדם, לא הגיש עזרה לפגוע, לא המתין ליד הנפגע עד להגעת שירותי הצלה ועזב את המקום.

3. ביום 7.6.18 נשמעה פרשת תביעה והחלה להישמע פרשת הגנה. במהלך חקירתו הנגדית הודה הנאשם כי מסר פרטים כוזבים ביחס לרכב בו נהג באירוע. בעקבות התפתחות זו, ביקשה ההגנה הפסקה בעדותו של הנאשם, בסיומה הודיעה כי הנאשם שב בו מכפירתו והוא מודה בכתב אישום מתוקן כמפורט לעיל.

4. ביום 11.10.18 נשמעה פרשת העונש וביום 11.12.18 הוריתי לשרות המבחן וכן לממונה על עבודות השרות להגיש תסקיר וחוות דעת בעניינו של הנאשם.

5. ביום 28.1.19 הגיש שרות המבחן תסקיר ובו המלצה לדחות את הדיון בשלושה חודשים לבדיקת אפשרות לקיומו של הליך "צדק מאחה". ביום 3.2.19 הגיש גם הממונה חוות דעת מטעמו לפיה הנאשם כשיר לבצע את העונש במסגרתם. בהתאם לכך, נעתרתי לבקשת שרות המבחן והוריתי כי יוגש עדכון באשר להיתכנותו של ההליך המוצע.

6. ביום 24.2.19 הוגש תסקיר נוסף ובו בקשה לדחיית הדיון בחודשים נוספים לצורך מיצוי בדיקת התאמתם של הנאשם והנפגע להליך "צדק מאחה".

7. ביום 8.4.19 ובמסגרת תסקיר משלים הודיע שרות המבחן, כי הנאשם נמצא מתאים לתהליך אך בהעדר קיומם של קרטיריונים נוספים הנדרשים למפגש משותף, לא ניתן לקיים הליך זה. בנסיבות האמורות המליץ שרות המבחן על ענישה חינוכית- מוחשית לצד ענישה הרתעתית.

רישום קודם ותסקירי שירות המבחן:

8. לנאשם רישיון משנת 2010 ולחובתו 13 הרשעות קודמות, למעט אחת, כולן מסוג ברירת משפט, והוא נעדר עבר פלילי.
9. בעניינו של הנאשם הוריתי על הזמנת תסקיר בלא שהתבקש הדבר על ידי ההגנה. זאת עשיתי משום שסברתי כי אין די בפרטים שהובאו בעניינו של הנאשם במסגרת פרשת העונש, כדי לגזור את דינו. בעניינו של הנאשם וכפי שיפורט להלן, הוגשו שלושה תסקירים אליהם אתייחס בתמצית.
10. בתסקיר מיום 28.1.19 צוין, כי הנאשם כבן 29 עובד בתחום האינסטלציה, אב לתינוקת ומתגורר במחנה הפליטים שועאפט. בתסקיר מפורט הרקע המשפחתי בו צמח הנאשם, והעובדה כי הוא ואשתו נדרשים לטפל בהוריו על רקע מצבם הרפואי. באשר לעבירה צוין, כי הנאשם נוטל אחריות עליה ומביע צער ודאגה כלפי מצבו של הנפגע. שרות המבחן מוסיף, כי הנאשם נמנע מליצור קשר עם הנאשם ולהתנצל בפניו משום ההליך המשפטי המתנהל. את עזיבת מקום התאונה הסביר הנאשם משום שחש לחץ מתוצאות מעשיו, ומשום שחש כי אין ביכולתו לסייע לנפגע. הנאשם הוסיף, כי הותיר אצל הנפגע את כרטיס הביקור שלו, זאת כדי שיוכל לשוחח עמו לאחר מכן. על רקע התרשמות שרות המבחן כי ישנו צורך להעמיק את התובנות ביחס לבעייתיות בהתנהלותו באירוע, הוצע לנאשם לקחת חלק בקבוצה טיפולית והוא הביע הסכמה לכך. באשר לגורמי הסיכון צוין שירות המבחן כי זו משתקפת מחומרת האירוע והרשעותיו של הנאשם בתחום התעבורה. מנגד, קיימים גורמי סיכוי, בהם כישוריו, יכולת מילולית טובה ותפקוד תקין. כמו כן מציין שרות המבחן את קשריו הטובים של הנאשם עם משפחתו, מחויבותו להם ונטילת האחריות שהביע. בנסיבות אלו המליץ שרות המבחן על דחייה למשך 3 חודשים במסגרתו תיבדק האפשרות לקיום הליך של "צדק מאחה".
11. בתסקיר מיום 20.2.19 צוין, כי הנאשם הביע נכונות לקחת חלק בהליך של "צדק מאחה". במקביל נקבעה פגישה נפרדת עם נפגע העבירה. מכיוון ששרות המבחן טרם גיבש עמדה באשר למידת התאמתם של הצדדים להליך, התבקשה דחייה למשך חודשיים למיצוי הבדיקה.
12. בתסקיר מיום 2.4.19 צוין, כי נעשה ניסיון לקדם את התהליך, ועל אף העובדה שהנאשם נמצא מתאים, יתר הקריטריונים הנדרשים לקיומו של מפגש משותף אינם מתקיימים. בנסיבות האמורות עמד שרות המבחן על חומרת האירוע ותוצאתו הקשה, אל מול התרשמותו מהנאשם, תפקודו התקין וכן החרטה שהביע. המלצתו הינה להטלת עונש חינוכי מוחשי במסגרת צו של"צ בהיקף 300 שעות, לצד מאסר מותנה, פיצוי וצו מבחן במסגרתו ישולב הנאשם בקבוצה טיפולית. שרות המבחן אינו ממליץ על הטלת עונש במסגרת עבודת שירות, זאת משום נטילת האחריות מצדו, והאמפטיה שהביע כלפי הנפגע. כמו כן מפנה שרות המבחן לעובדה שהנאשם הינו מפרנס יחיד במשפחתו.

ראיות המאשימה לעונש:

13. במסגרת זו הוגשו מסמכים רפואיים עדכניים אודות מצבו של הנפגע, וכן נשמעה עדותו. בעדותו תיאר הנפגע את האירוע וציין כי הנאשם הותיר אותו פצוע על הכביש ונסע מהמקום. עוד ציין כי הוא שהה למעלה מ- 6 ימים בטיפול נמרץ, והיה מאושפז משך 7 חודשים. במשך שנתיים הוא נאלץ לקבל טיפול תרופתי כל מספר שעות. הנפגע הוסיף, כי כי בשום שלב הנאשם לא פנה אליו או הביע חרטה על מעשיו. עוד תיאר את מצבו כיום. נכה בשיעור 80%, כשבשלב זה הוכרה נכות צמיתה של 64%. הנפגע מוגבל בתנועתו ובאיכות חייו, אינו יכול לעבד את אדמתו, אינו מסוגל לדרוך על אדמה שאיננה יציבה, רגלו משותקת, הוא מנוע מלעסוק בפעילות ספורטיבית, לעסוק בתחביביו, או לקחת חלק בכל פעילות המשלבת מאמץ פיסי.

תמצית טיעוני הצדדים:

14. ב"כ המאשימה ציינה, כי בהתאם לתיקון 113 עקרון ההלימה קיבל מעמד בכורה, ויש להתחשב בערך החברתי שנפגע, בנסיבות ביצוע העבירה ומדיניות הענישה הנוהגת. המאשימה הפנתה לעובדות בהן הורשע הנאשם ופגיעתו הקשה בנפגע, ובעיקר לכך שהנאשם הותיר את הנפגע שרוע על הכביש שותת דם, לא הגיש לו עזרה או הודיע לאיש על התאונה ואף עזב את המקום לאירוע אליו מהר, תוך שהותיר בידו של הנפגע כרטיס ביקור. עוד הוסיפה, כי בבית המשפט הודה הנאשם (במסגרת חקירה נגדית) כי גרסתו במשטרה הייתה כוזבת והוא אף שלח את אביו למסור גרסה שתתמוך בגרסתו זו. על פיה הערכים החברתיים שנפגעו הם חיי אדם, שלמות הגוף וערכים של ציות לחוק. המאשימה הפנתה לפסיקה תומכת וציינה כי במקרים דומים בהם החבלות היו קשות, נגזרו עונשי מאסר לריצוי בעבודות שרות למשך 6 חודשים, אך בענייננו, קיימות עבירות נוספות שעניינן "אי הגשת עזרה" ו"אי הודעה על תאונה". עוד ציינה, כי לנאשם לא יוחסו עבירות הפקרה או שיבוש, אך נסיבות המקרה קורבות לכך, ובהתאם לכל אלו ראוי להטיל עליו עונש מאסר בפועל. בנסיבות אלו ביקשה להטיל על הנאשם מאסר לתקופה שלא תפחת מ- 24 חודשים, מאסר על תנאי מרתיע, פסילה בפועל לתקופה שלא תפחת מ- 4 שנים, פסילה על תנאי, קנס ופיצוי לנפגע.

15. ב"כ הנאשם לא הקל בחומרת האירוע ותוצאותיו, אך הוסיף, כי בהתאם לחומר הרפואי שהוגש עיקר הנזק שנגרם לנפגע נוגע בחבלה שנגרמה לרגלו השמאלית, וכתוצאה מהשלב הראשוני שלאחר האירוע.

ההגנה הסתייגה מטיעוני המאשימה ולכך שמסגרת הטעון, כך לדבריה, חרגה אל עבר עבירת "ההפקרה", אף שהנאשם לא הואשם בכך. באשר לנסיבותיו האישיות ציינה, כי הנאשם הינו בחור צעיר כבן 27, התחתן בסמוך לאירוע והוא אב לתינוקת.

ההגנה ביקשה לגזור גזירה שווה ממקרים בהם נגרמו חבלות של ממש לנפגעים והוטלו עונשי של"צ ופסילות למשך מספר חודשים. בהתאם לכך, ביקשה לאמץ את עמדת שירות המבחן, ולהטיל על הנאשם צו של"צ,

פסילה שלא תעלה על שנה, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי וקנס, ולהימנע מהטלת פיצוי.

דין: קביעת מתחם העונש ההולם:

16. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין נקבע מתחם העונש ההולם בהתאם לעקרון הקבוע בסעיף 40 בחוק. על בית המשפט להתחשב בחומרת העבירה, הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, מידת הפגיעה בו ומדיניות הענישה הנהוגה בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

17. במקרה דנן, הערכים החברתיים שנפגעו הינם שלמות הגוף והנפש, והגנה על עיקרון שלטון החוק וכיבודו. באשר לנסיבות ביצוע העבירה הרי שסעיף 40 ט מונה רשימה לא סגורה הנוגעת גם לדרגת הרשלנות באירוע. נסיבות אירוע התאונה מצביעים על רמת רשלנות גבוהה. הנאשם לא שמר מרחק מספיק המאפשר לו לעצור את רכבו בכל עת מכלי הרכב שלפניו, ובכך שלא שם לב לכך שהאופנוע שלפניו בלם, התנגש עם חזית רכבו בחלקו האחורי של האופנוע שנסע לפניו, והטיח אותו במעקה ההפרדה משמאל. כתוצאה מכך נחבל הנפגע באופן קשה. לאחר התרחשות התאונה, ועל אף החבלות החמורות שנגרמו לנפגע וכשהוא מוטל שותת דם על הכביש, הנאשם אינו מושיט לנפגע עזרה ולא ממתין לידו עד להגעת שירותי הצלה.

בעניין זה ראיתי להפנות לדבריו של הנאשם עצמו בבית המשפט, שיש בהם כדי לבסס חומרה יתרה. אביאם בלשונו שכן הם מדברים בעד עצמם: "... אני עצרתי בצד הלכתי לראות מה קורה. ראיתי את האדם שוכב. אני הייתי בשוק. אמרתי אללה יסטור" ובהמשך: "הרגל שלו הייתה פתוחה, פצועה. תוך כדי זה באו אנשים כולם עצרו, אתה יודע ברגע שיש תאונה. באו אנשים עם חולצות לבנות באו לעזור, חתכו לו משהו מהחולצה ושמנו לו על הרגל. באותו רגע התקשרו לאמבולנס, אמרתי טוב שיתקשרו. אני הייתי עומד לפחות זמן של רבע שעה, והבאתי לנפגע את כרטיס הביקור שלי ואמרתי לו שאני ממחר לחאפלה ואם יש בעיה שידבר אתי". הנאשם כאמור היה מודע לחומרת האירוע ותוצאתו הקשה, ולמרות זאת בחר באופן מודע לעזוב את המקום.

לציין, כי לאחר שהנאשם עזב את הזירה לאירוע אליו מיהר, פונה הנפגע מהמקום במצב קשה מאוד. הוא שהה כאמור 6 ימים בטיפול נמרץ, ובאשפוז משך חודשים רבים כשתהליך שיקומו טרם הסתיים. אכן וכפי שטענה ההגנה במקרה זה לא הואשם הנאשם בעבירת הפקרה לפי סעיף 64 א לפקודת התעבורה, אלא בהתאם לסעיפים 144 א(4) ו- 144 א(2) לתקנות התעבורה, אולם בבסיס כל אחת מהן נורמה התנהגותית דומה, ובה ציפייה מנאשם שיפגין יחס אנושי בסיסי כלפי האדם בו פגע, יסייע לו ויזעיק שירותי הצלה על אתר. בבחינת "חטא על פשע" הודה הנאשם בבית המשפט, כי אף מסר פרטים כוזבים אודות הרכב בו נהג בזמן האירוע, ועזיבת המקום נעשתה לא רק משום שמיהר לאירוע, וכדבריו שלו, "הייתי צפוף בזמן" (פרוטוקול: עמוד 24 שורות 6-7), אלא גם, ואולי בעיקר, משום שלרכב לא היה ביטוח, ובנסיבות אלו הרחיקו הנאשם מהמקום והסתירו. (פרוטוקול: עמוד 29 שורות 12-23). הנאשם אף הודה, כי הנחה את אביו למסור הודעה כוזבת בעניין. (פרוטוקול: עמוד 30 שורות 12-15). כפי שצוין לעיל, תכף לאחר דבריו אלו ביקשה ההגנה הפסקה בסיומה הודיעו הצדדים על הסדר טעון הכולל תיקון כתב אישום, שאילולא כן, היה הנאשם צפוי להרשעה בעבירות נוספות, זאת מעבר לכתב האישום המקורי.

18. החבלות שנגרמו לנפגע הינן קשות, והותירו בו נכות. איכות חייו כפי שתיאר בבית המשפט השתנתה ללא היכר. רגלו השמאלית נפגעה באופן קשה מאוד, הוא אינו יכול לקחת חלק בפעילויות ספורט או פעילויות אחרות שהיוו עבורו תחביב לשעות הפנאי, ובעצם, בשום פעילות המשלבת מאמץ פיסי. יש להניח, כי תוצאות האירוע ולא רק בהיבט הפיסי, ילוו אותו למשך כל חייו.

19. עיון בפסיקות בתי המשפט המתייחסות בין היתר לעבירות שעניין "אי הגשת עזרה לנפגע בתאונה" ו"אי הודעה מיד על תאונה", מלמדות על קשת ענישה רחבה, זאת בהתאם לנסיבות האירוע ונסיבותיו של הנאשם, כשמתחם הענישה הינו החל מפסילה למשך מספר חודשים ורכיבי ענישה נוספים, ועד רכיב של מאסר לצד פסילות ממושכות.

20. נסיבות התאונה וכן הפעולות בהן נקט הנאשם לאחר מכן, אלו לבדן מחייבות ענישה ממשית בדמות מאסר. בתוך כך, תוצאות התאונה והשלכותיה על חייו של הנפגע, בהן גרימת חבלה קשה, ובהתאם להלכה שהתווה בית המשפט העליון, מחייבות אף הן הטלת מאסר בפועל.

"במקרים של גרימת חבלות אשר אך כפסע ביניהן לבין גרימת מוות, יש הצדקה להקיש מן העונש המינימאלי הקבוע במקרה של גרם מוות ברשלנות תוך שימוש ברכב - הוא עונש של שישה חודשי מאסר בפועל, לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה -ולגזור עונש מאסר בפועל. העובדה כי לעיתים הקלו בתי המשפט המחוזיים בעונשם של עבריינים שהורשעו בגרימת חבלות וביטלו עונשי מאסר בפועל אשר נגזרו עליהם, אין בה כדי ללמד על רמת הענישה המקובלת. אדרבא, בית משפט זה חזר והזהיר את בתי המשפט המחוזיים לא אחת, כי אל להם להקל בעונשם של עברייני תנועה".

(ראו: רע"פ 3764/05 בן זויה נגד מדינת ישראל (מיום 21.4.05)).

(לדוגמאות נוספות ראו: רע"פ 2564/12 יחיאל קרני נגד מדינת ישראל (מיום 16.8.12), רע"פ 3764/05 ורד בן זויה נגד מדינת ישראל (מיום 21.4.05), רע"פ 1583/14 יאיר שמיר נגד מדינת ישראל (מיום 11.3.14), רע"פ 7257/12 גדעון סנדרוביץ נגד מדינת ישראל (מיום 6.9.12), עפ"ת 21227-12-16 משה נגד מדינת ישראל (מיום 1.11.16), רע"פ 8588/16 רז משה נ' מדינת ישראל (מיום 8.11.16), רע"פ 5193/16 אלכסנדר פריבין נ' מדינת ישראל מיום (29.9.16), רע"פ 3616/13 רמו רז נ' מדינת ישראל (מיום 4.6.13), עפ"ת 31966-10-14 מחבוב נ' מדינת ישראל, (מיום 30.12.14)). יוער בעניין זה, כי הפסיקה אותה צירפה ההגנה מתייחסת לאירועים בהם רף החומרה היה נמוך יותר או שתוצאותיו של האירוע היו קלות יותר. בהתאם, נקבע מתחם ענישה שאינו כולל מאסר, ואורך הפסילה באותם מקרים נקבע למשך מספר חודשים.

21. בהתאם לכל אלו, אני קובע כי מתחם הענישה הינו החל ממאסר למשך שלושה חודשים ועד 9 חודשי

מאסר בפועל, ופסילה בפועל לתקופה שבין שנתיים ועד ארבע שנים.

גזירת העונש המתאים לנאשם:

22. בגזירת העונש המתאים לנאשם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 יא' לחוק העונשין). בהתאם להלכה, בנוגע לתאונות דרכים שתוצאתן קשה, הרי שלצד תכלית ענישה שמטרתה החדרת מודעות באשר לכללי מותר ואסור בנהיגה בכביש, ולסכנות האורבות מהפרתם, אין להתעלם גם מנסיבותיו האישיות של עבריין תנועה אולם, ככל שתוצאות מעשיו חמורות יותר, כך מידת ההתחשבות בשיקולים אלו במסגרת הענישה הולכת ופוחתת. (ראו: 5167/05 עלי מג'דוב נגד מדינת ישראל (מיום 10.10.05)).

23. להודאת הנאשם בבית המשפט וכן בשרות המבחן יש לתת משקל מועט. התנהגות הנאשם הינה התנהגות חמורה שהלכה והחריפה ככל שהאירוע נמשך ואף לאחר מכן. הנאשם ברח מהמקום והשאיר את הנפגע מוטל פצוע על הכביש. בעדותו ומבלי שהפנים את חומרת מעשיו ציין: "הייתי מאוד צפוף בזמן". בהמשך הוברר כי הוא אף שיקר, פעם אחת במשטרה עת מסר עם אביו פרטים כוזבים אודות הרכב בו נסע, ובהמשך בבית המשפט, עת חזר על גרסתו זו, עד שנשבר בחקירתו הנגדית והודה כי שיקר. כאמור, תכף לאחר מכן ביקשה ההגנה הפסקה בסיומה הודיעה כי הנאשם נוטל אחריות על מעשיו. עמדתי כי להודאה כזו, מערכת שיקולים שונה, אשר בינה ובין חרטה מרחק גדול מאוד. לכך יש להוסיף את העובדה כי מלכתחילה בית המשפט הוא שהפנה את הנאשם לקבלת תסקיר, כדי לקבל תמונה ברורה יותר באשר לנסיבותיו האישיות טרם גזירת העונש. בנסיבות אלו, נכון יהיה להתייחס לעמדתו של הנאשם כיום בפני שרות המבחן, בזירות ובהסתייגות.

24. כאמור, החומרה העיקרית הגלומה במעשיו של הנאשם טמונה בעזיבת המקום ואי הגשת עזרה לנפגע, זאת כאשר הוא מודע למצבו הקשה. בכך כשל הנאשם מלמלא אחר החובות המוטלת עליו. למצער, וכפי שצינתי, התנהלות זו נמשכה אף לאחר האירוע ובמסגרת ניהול ההליך. עמדתי, שמצב דברים זה שולל את האפשרות לקיומו של הליך "צדק מאחה" אותו הציע שרות המבחן, זאת מעבר לעמדת הנפגע בעניין. לכך יש להוסיף את העובדה, כי על הפרק לא קיים תהליך טיפולי-שיקומי בסופו ניתן לקבוע, כי קיימת חרטה כנה והפנמה מצד הנאשם אודות מעשיו החמורים. בנסיבות אלו אין גם לקבל את ההמלצה להטלת צו של"צ שהינו רכיב ענישה הסוטה במידה משמעותית ממתחם הענישה הנוהג בעבירות בהן הורשע הנאשם. במובן זה אין גם מקום לאמץ טיפול עיתידי שמוצע, (במסגרת צו מבחן), זאת על רקע השתלשלות ההליך כפי שתיארתי, וכן משום חלוף הזמן מעת האירוע עצמו. מנגד, יש בנתון זה האחרון, חלוף הזמן, כדי להוות שיקול נוסף בגזירת הדין. הבאתי בחשבון גם את התרשמות הכללית של שרות המבחן מהנאשם, תפקודו התקין וכן נסיבותיו האישיות, לרבות הסיוע שהוא ואשתו

מעניקים להוריו. נוסף לכך, הנאשם נעדר עבר פלילי ורישומי התעבורתי כולל בעיקר עבירות מסוג ב.מ..

25. באיזון בין השיקולים השונים, אני סבור כי במקרה זה יש לקבוע את עונשו של הנאשם באמצעו של מתחם הענישה עליו עמדתי לעיל, הן בהקשר לאורך תקופת המאסר והן באשר לרכיב הפסילה שיוטל.

אשר על כן אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. אני דן את הנאשם למאסר בפועל למשך 5.5 חודשים. הנאשם ייתצב לריצוי העונש בימ"ר ניצן ביום 21.7.19 עד השעה 10:00, כשברשותו תעודת זהות או דרכון.

ב. אני דן את הנאשם למאסר למשך 6 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים שלא יעבור על העבירות בהן הורשע.

ג. אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק ברישיון נהיגה לתקופה בת 32 חודשים, בניכוי פסילה מנהלית אותה ריצה. הרישיון יופקד עד ליום 21.7.19.

תשומת לב הנאשם כי העונש המקובל על נהיגה בזמן פסילה הינו מאסר בפועל.

ד. אני פוסל את הנאשם מלקבל או להחזיק ברישיון נהיגה לתקופה בת 12 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים.

ה. הנאשם יישא בתשלום פיצוי לנפגע בסך 8000 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום 6.9.19, ויועבר באמצעות מזכירות בית המשפט.

בנסיבות העניין אני נמנע מהטלת קנס.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"א אייר תשע"ט, 26 מאי 2019, במעמד הנוכחים